הכאב שלי

בשלושת החודשים האחרונים יש לי קושי לישון. בשינה אני צורח, בוכה, מכה את עצמי, נושך את עצמי וצועק שאני רוצה למות. הרופא שלי שלח אותי למומחה שינה, שלא יכול לעזור לי וחשב שעדיף שאפנה לנוירולוג ופסיכיאטר.

חשבתי שהבעיה היא שהגוף שלי סוף סוף נכנע להתעללות שגרמתי לו לעבור חמישים שנה של נסיעות בלתי פוסקות בין אזורי זמן ועבודה 7/24. אז החלטתי ללכת לאשראם בהודו שאני מבקר בו מדי פעם, כדי למדיטציה, לעשות יוגה, לנוח ולתפוס נשימה.

זה לא עבד. המשכתי לצעוק, לבכות ולבקש מאלוהים שייקח אותי כי רציתי למות.

שני מטפלים באנרגיה שביקרו במקרה באשראם סיפרו לי שהם חושבים שאני חווה מחדש את הטראומה של מלחמת העולם השנייה, שגופי ספג לתאים שלו: הכאב והפחד שניסיתי לדכא לאורך חיי אחרי השואה על ידי עבודה 7/24. עכשיו כשהפסקתי לנסוע בגלל הגיל, הזיכרונות צפים. מרפא מרוסיה הגיע לעזור, אישר את ההשערה הזו, והתחלנו לנתח את הסיוטים שלי.

למה צעקתי, *"אני רוצה למות, אני רוצה למות"* ? לא הייתה לי סיבה. יש לי נישואים נהדרים, ילדים נהדרים, נכדים, לקוחות מעריכים ושותפים מסורים. אין לי שום סיבה לרצות למות. בכיתי כי רציתי למות כי רציתי למות יחד עם האנשים שאהבתי הכי הרבה: סבי וסבתא שלי, ג'נטיל ומושון קלדרון; בני הדודים שלי, שהיו בגילי אז, חמש ושש; הדודים שלי; כל המשפחה שלי.

הלכתי לטרבלינקה, מחנה ההשמדה, כדי ללמוד איך הם מתו. הם הורידו מהרכבת — כל הקהילה היהודית במקדוניה: זקנים, נשים, ילדים, תינוקות. מהרכבת לקחו אותם לבניין עם חלונות ודלתות סגורים, ופליטת קרונות נשאבה לתוך החדר עד שהתעלפו. אחר כך נערמו זה על זה כמו גזעי עץ שהוכנו לשריפה. שפכו עליהם דלק, הודלקה אש, והם נשרפו חיים ימים עד שכולם מתו.

צעקתי בשינה כי איכשהו יכולתי לשמוע, להרגיש ולהרגיש את הצרחות שלהם כשהם בוערים חיים, ורציתי למות איתם.

מה לעשות?

אנשים מתים פעמיים. הפעם הראשונה היא פיזית. הפעם השנייה היא כשאף אחד כבר לא זוכר אותם. התפקיד שלי עכשיו לוודא שהזיכרון שלהם נשאר חי, כדי שלא ימותו שוב.

החלטתי שלא אמות. אחיה כל עוד יורשה לי לחיות, להזכיר לעולם את הזוועות של הנאצים ולהילחם, כמיטב יכולתי, נגד כל זוועה, נגד הריגת אנשים רק כי הם יהודים.

שמעתי על אנשים שמכחישים שהשואה אי פעם קרתה, אבל אני מכיר הרבה אנשים שחושבים שישראל לא צריכה להתקיים. אולי אנחנו על סף שואה נוספת, ועכשיו משפחתי תהיה הבאה שתמות. תפקידי הוא להזכיר לעולם את השואה ולהפיץ את הבשורה שישראל ראויה להתקיים — שהעם היהודי זקוק למדינה שבה יוכל להרגיש בטוח אחרי אלפיים שנות רדיפות, האינקוויזיציה והשואה.

ישראל נלחמת כדי לשרוד ואם הדרך היחידה שנותרה להילחם היא בארסנל הגרעיני שיש לה, ניצב בפני אסון נוסף: כל העולם יפנה נגד העם היהודי שיעמוד בפני איום חדש על קיומו.

רק חושב,
איצ'אק אדיז